

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřiny Hronkové a Mgr. Jiřího Novotného ve věci

žalobce: **Z** [redacted] **B** [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Janem Blažkem
sídlem Dominikánská 16, 301 00 Plzeň

proti
žalované: [redacted], s. r. o., IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Kopáčkovou
sídlem Msgre. B. Staška 62, 344 01 Domažlice

o neplatnost rozvázání pracovního poměru a náhradu mzdy

o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 4. 5. 2018, č. j. 12 C 215/2017-191

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. a III. potvrzuje.
- II. Ve výroku I. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se žaloba na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru daná žalovanou žalobci dne 24. 3. 2007, zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 30 804,75 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Jany Kopáčkové.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 15 503,40

Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Jany Kopáčkové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně určil, že výpověď z pracovního poměru daná žalovanou žalobci ze dne 24. 3. 2017 je neplatná (výrok I.), žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru učiněné žalovanou vůči žalobci dne 13. 4. 2017 je neplatné, zamítl (výrok II.), dále zamítl žalobu v té části, v níž se žalobce domáhal, aby mu žalovaná zaplatila na náhradě mzdy částku 35 669,05 Kč (výrok III.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 10 300,20 Kč k rukám její právní zástupkyně (výrok IV.). Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že v případě výpovědi dané z pracovního poměru dle § 52 písm. g) zákoníku práce nebyl naplněn předpoklad pro aplikaci tohoto ustanovení, když vytýkácími dopisy ze dne 7. 3. 2017 a 10. 3. 2017 jsou vymezení skutku zcela totožná a soud tedy mohl shledat maximálně dvojí porušení povinností, proto určil, že výpověď je neplatná. Zrušení pracovního poměru pak bylo shledáno platným, když žalobce odmítl plnit pokyny nadřízených vedené v souladu s právními předpisy a spolupracovat s ostatními zaměstnanci, a to po dobu osmi pracovních dnů.
2. Proti tomuto rozsudku, a to do výroku II., III. a IV., podal žalobce včasné odvolání z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Nesprávná skutková zjištění soudu prvního stupně zejména dovedl v tom, že je obvyklé, že přípravář výroby je povinen u žalované zpracovávat objednávku zákazníka v počítačovém programu a vypracovat technologické a pracovní postupy, které potřebuje samotná fáze výroby pro realizaci výroby. Z výslechu svědkyně I. ■■■■■ P. ■■■■■, která pracuje rovněž na pozici přípravář výroby, bylo zjištěno, že její pracovní povinnosti byly diametrálně odlišné od pracovních povinností žalobce. Svědkyně uvedla, že při vypracování technologických postupů záleží na tom, jak je to složité, technologicky nikdy nepracovala. Pokud soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil povinnosti zajistit pro výrobu včas polotovary 40000525, neuvádí jak dospěl k závěru, že objednání této konkrétní věci bylo povinností žalobce. Nesprávný je jednoznačně závěr o tom, že skartace dokumentace byla jeho povinností, tato byla všeobecně vnímána jako povinnost na každé pracovní pozici žalované. Žalobce připouští, že skartace dokumentů mohla za určitých okolností patřit mezi jeho povinnosti, nicméně tuto povinnost je třeba vnímat toliko jako dílčí povinnost v rámci povinnosti udržovat pořádek na pracovišti. Nejedná se o povinnost uklízet veškerá pracoviště v areálu žalované. Žalobce jakožto přípravář výroby neměl všeobecnou povinnost skartovat dokumentace, neboť se nejednalo o součást jeho pracovní náplně. Soud prvního stupně na základě provedených důkazů dovedl zcela nesprávné závěry ohledně pracovních povinností přípraváře výroby, respektive na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Dále žalobce polemizuje s názorem soudu prvního stupně, podle něhož měl žalobce po neplatném převedení na jinou práci povinnost konat práci dle původní pracovní smlouvy a měl tedy povinnost konat takové činnosti, které byl povinen konat jako přípravář výroby. Za situace, kdy zaměstnavatel zaměstnanci neumožní výkon jeho původní práce ve zcela stejném rozsahu jako doposud, nelze dle názoru žalobce po zaměstnanci požadovat, aby posuzoval případnou shodu nově přidělené práce s jeho prací původní. Podle názoru žalobce má zaměstnanec neplatně převedený na jinou práci jen dvě možnosti a sice buď se zcela podrobit novým pokynům zaměstnavatele, nebo novou práci odmítnout. Žalobce pak odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 21 Cdo 386/2011, v němž Nejvyšší soud vyjádřil jednoznačně závěr, že jestliže byl zaměstnanec převeden na jinou práci na základě výpovědi pro soustavně méně závažné porušování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci, nemůže odmítnutí výkonu této práce založit důvod pro platné rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením. Soud prvního stupně tedy nesprávně dovedl rozsah pracovních povinností zaměstnance neplatně převedeného na jinou práci a rovněž nesprávně dovedl

porušení ust. § 301 písm. a) a b) zákoníku práce a tedy dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí tak, že okamžité zrušení pracovního poměru učiněné žalovaným vůči žalobci dne 13. 4. 2017 je neplatné a žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu mzdy částku 35 669,05 Kč a žalovaný je současně povinen zaplatit žalobci i náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Žalovaná pak podala odvolání do výroku I. a IV. napadeného rozhodnutí. Žalovaná má za to, že závěry soudu ohledně předpokladu pro výpověď z důvodu soustavného méně závažného porušení povinností zaměstnance neodpovídají zákonu a judikatuře a závěry soudu ohledně počtu porušení povinností ze strany žalobce neodpovídají skutečnému stavu věci vyplývajícímu z provedených důkazů. Zákon požaduje, aby existovalo na straně zaměstnance pochybení, na základě něhož zaměstnanec obdrží písemné upozornění na možnost výpovědi, přičemž se v příštích 6-ti měsících dopustí dalšího porušení povinností. Toto následné porušení povinností v příštích 6-ti měsících po doručení napomenutí, může být co do rozsahu buď totožné s tím, za něž byl zaměstnanec napomenut, nebo může být i jiného druhu, to zákon nijak nelimituje. Aby šlo o porušování soustavné, dovozuje judikatura, že k výše popsané dvojici porušení musí být prokázáno ještě porušení třetí, přitom není rozhodné, zda toto třetí porušení nutné k naplnění znaků soustavnosti nastalo před nebo po doručení napomenutí. Přípustné jsou obě varianty, důležitá je jen přiměřená časová souvislost. Závěr soud však vyznívá tak, že vše se počítá až od doručení napomenutí, když teprve po jeho doručení musí následovat dvě další pochybení na straně zaměstnance. Žalovaná má dále za to, že pokud je v napomenutí zaměstnanci vytýkáno porušení povinností konkrétního druhu je nerozhodné, zda zaměstnanec v příštích 6-ti měsících se dopustí porušení téhož druhu nebo porušení zcela jiné povinnosti. Pokud soud prvního stupně dospěl k závěru, že porušení vytčená dopisem ze dne 7. 3. 2017 a 10. 3. 2017 jsou co do vymezení skutku zcela totožná, žalovaná má za to, že v období od doručení napomenutí 7. 3. 2018 se žalobce dopustil dalších čtyř porušení povinností, tedy četnost porušení je dokonce vyšší než požaduje zákon. Tato pochybení představují samostatná další porušení povinností zaměstnance a jsou relevantním důvodem pro výpověď. Soustavného méně závažného porušování povinností se zaměstnanec dopustí, jestliže se v zákonem judikaturou vymezeném období dopustí alespoň tři porušení povinností, z nichž některé jsou i druhově totožná, představují však samostatné porušení, neboť k nim došlo v různých dnech. V projednávané věci se žalobce po doručení napomenutí ze dne 7. 3. 2017 dopouštěl v příštích dnech jak pochybení téhož druhu, tak i pochybení druhově odlišných od těch, která mu byla písemně vytknuta dne 7. 3. 2017. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto žalovaná navrhla, aby odvolací soud výrok I. napadeného rozsudku změnil a žalobu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru dané žalovanou žalobci ze dne 24. 3. 2017 zamítl a žalované přiznal náhradu nákladů řízení.
4. Žalobce k odvolání žalované uváděl, že souhlasí se závěry soudu prvního stupně, kdy po obdržení upozornění na možnost výpovědi musí dojít ze strany zaměstnance ještě nejméně k jednomu dalšímu porušení povinností. K tomuto závěru též soud prvního stupně dospěl v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu. Pokud soud prvního stupně v rámci odůvodnění uvádí, že jednotlivá porušení povinností nesmí být skutkově totožná, pak tím zcela jistě není myšlena druhová totožnost, nýbrž totožnost jako taková. Žalobci však byly vytýkány zcela totožné věci. Obě obdržená upozornění na možnost výpovědi ze dne 7. 3. 2017 a 10. 3. 2017 považuje žalobce za neurčitá, neboť ani v jednom z těchto upozornění není přímo uvedeno žádné konkrétní porušení, nýbrž odkazováno na e-mailovou komunikaci. Pokud žalovaná uvádí, že se žalobce od doručení napomenutí dne 7. 3. 2017 dopustil dalších čtyř pochybení, pak toto žalobce zásadně odmítá a nic takového v rámci dokazování zjištěno nebylo. Pokud jde o e-mailovou komunikaci, žalobce upozorňuje, že se jedná toliko o útržkovou část komunikace různých osob, která nic neprokazuje a obsah této komunikace nebyl žalovanou ani žádným ze svědků nijak vysvětlen.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobce namítala, že nesouhlasí s tím, že by pracovní povinnosti svědkyně P. byly zcela odlišné od pracovních povinností žalobce, neboť

svědkyně P. nevyklučuje, že by se na vypracování technologických postupů sama musela podílet spolu s ostatními přípraváři výroby. Navíc žádný z úkolů, za jejichž neplnění byl žalobce napomenut a posléze kvůli nim obdržel výpověď z pracovního poměru, nespočíval v technologických pracích. I kdyby žalobce zpochybnil, že vypracování technologických postupů představuje součást pracovní náplně přípraváře výroby, s čímž žalovaná nesouhlasí, pak to nemá žádný vliv na závěr o tom, že žalobce se dopustil porušení povinností, které do pracovní náplně přípraváře nesporně patřily. Žalovaná odkazuje na své odvolání, kde konkrétně přesně popisuje pochybení žalobce. Ohledně polotovaru 40000525 bylo žalobci vytýkáno, že opomněl informovat nadřízeného vzdor jeho výzvě, zda je tento polotovar k dispozici a zda je možné z něho obrábět, neobjednání bylo vytýkáno ohledně lisovacího prvku E 448586 u objednávky PU 10107121 ze dne 7. 3. 2017 (viz text výpovědi a e-mailová zpráva R. K. ze dne 7. 3. 2017). Skartace do pracovní náplně přípraváře výroby patří, svědek J. výslovně potvrdil, že i on sám skartaci dokumentů považuje za součást své pracovní náplně. Judikatura Nejvyššího soudu citovaná žalobcem (21 Cdo 386/2011) na projednávanou věc nedopadá, a proto žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozhodl tak, jak již uváděla ve svém odvolání.

6. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné, odvolání žalobce nikoli.
7. V průběhu odvolacího řízení odvolací soud zopakoval důkazy provedené soudem prvního stupně výpovědi žalobce a svědků Ing. P. N., Ing. P. K., R. K., V. K., V. K., M. J., M. N., T. O., I. P. a dále listinné důkazy: pracovní smlouva z 1. 6. 2016, založena na čl. 23, e-mailované výtky ze dne 7. 3. a 8. 3. 2017 na čl. 9-11, výplatní pásky žalobce za období 6/2016 až 1/2017 na čl. 12-19, a dále za měsíce leden až březen 2017 na čl. 32-34, mzdový předpis na čl. 20-21, okamžité zrušení pracovního poměru na čl. 22, převedení na jinou práci na čl. 24, upozornění na porušení povinností u žalobce na čl. 25-27, vyjádření právního zástupce žalobce k výpovědi na čl. 28-29 a k okamžitému zrušení pracovního poměru na čl. 30-31, výpověď z pracovního poměru na čl. 35, e-mailové výtky za období prosinec 2016 až únor 2017 na čl. 76-123, faktura za dopravu na čl. 59-60, protokol o projednání škody s podpisem žalobce ze dne 11. 4. 2017 na čl. 61, e-mailové korespondence na čl. 131-132, výplatní pásky za duben 2017 na čl. 138 a e-mail na čl. 167.
8. Žalobce se v projednávané věci domáhal určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, když tvrdí, že žalovaná se žalobcem nejprve neplatně rozvázala pracovní poměr výpovědí a následně žalobce neoprávněně převedla na jinou práci a konečně neplatně okamžitě zrušila s žalobcem pracovní poměr. Žalobce řádně plnil pracovní povinnosti, dodržoval povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahující se k jím vykonávané práci, nedopustil se žádných údajných pochybení uvedených ve „vytýkáčím e-mailu pana K. ze dne 7. 3. 2017“. Vykonstruovaná pochybení jsou dle jeho názoru i ve velmi krátkém časovém intervalu. Je přesvědčen, že výpověď mu byla dána neplatně, a proto převedení na jinou práci zcela odmítl. Vzhledem k tomu, že okamžité zrušení pracovního poměru bylo učiněno z důvodu odmítnutí výkonu práce žalobcem, na kterou byl žalobce neoprávněně převeden poté, co mu byla neplatně dána výpověď, musí být i toto okamžité zrušení pracovního poměru rovněž posouzeno jako neplatné.
9. Lze souhlasit se žalobcem, že pokud by mu byla výpověď z pracovního poměru dána neplatně (jak dovodil soud prvního stupně) a na základě této výpovědi by byl přerazen na jinou práci, bylo by i okamžité zrušení pracovního poměru z důvodu, že odmítl tuto práci vykonávat, neplatné, neboť při neplatně podané výpovědi nemůže zaměstnavatel převést zaměstnance na jinou práci bez jeho souhlasu. Odvolací soud však po zopakování veškerých důkazů provedených soudem prvního stupně dospěl k závěru, že výpověď z pracovního poměru byla žalobci dána platně.
10. V projednávané věci byla žalobci ze strany žalované dána tři upozornění na porušení pracovní povinností (7. 3. 2017, 10. 3. 2017 a výtka obsažená ve výpovědi z pracovního poměru, kdy bylo dne 17.3.2017 zjištěno další pochybení žalobce). Byť tato upozornění na porušení povinností

následovala v poměrně krátkém časovém intervalu, vytýkaná pochybení byla prokázána, a to výpověďmi slyšených svědků a e-mailovou korespondencí, na kterou je odkazováno v „upozornění na porušení povinností“ ze dne 10. 3. 2017, (tj. e-mailová komunikace s panem K [redacted] dne 7. 3. 2017 a K [redacted] dne 8. 3. 2017) Odvolací soud přihlédl k tomu, jaké následky porušení povinnosti mělo pro činnost žalované jako zaměstnavatele. S ohledem na zajištění plynulé a řádné výrobní činnosti bylo nutno, aby žalobce na výtky reagoval okamžitě a odstranil závady ve své práci. Ten se však naopak dopouštěl dalších pochybení a komplikoval tak výrobní proces žalované, když jeho pochybení odstraňovali jiní pracovníci, byť na nižších funkcích (např. mistr výroby V [redacted] K [redacted] vypověděl, že v podstatě žádné podklady, které předal žalobce, nemohl pro výrobu použít, a protože bylo nutno zajistit plynulost výroby, chyby odstraňoval sám, přestože připravovat podklady pro výrobu bylo právě náplní práce žalobce). Za situace, kdy V [redacted] K [redacted] ručil za výrobu a podklady připravované ze strany žalobce byly z 95 % vadné, sám přistoupil k jejich opravě, o čemž žalobce i jeho nadřízené několikrát informoval. Žalobce však názory mistra V [redacted] K [redacted] nerespektoval a nesnažil se o nápravu. Z tohoto důvodu si stěžoval i u nadřízeného žalobce Ing. K [redacted]. Jeho nedostatky pak byly řešeny Ing. K [redacted] a panem K [redacted]. Stejně tak V [redacted] K [redacted], který pracoval jako mistr na obrobne uvedl, že ví o pár chybách, kterých se žalobce dopustil v souvislosti s přípravou výroby, kdy se jednalo například o neobjednání určitého materiálu. Pokud se jedná o námitky žalobce, že jeho vadná práce byla způsobena nekvalitním počítačovým programem, k tomuto se vyjádřila slyšená svědkyně I [redacted] P [redacted], která pracovala jako přípravař výroby a která uvedla, že se nestalo, že by počítač vykazoval nedostatky nebo vadně pracoval. Pokud ano, řešilo se to operativně s IT oddělením. Pokud se i stalo, že se vyskytl problém v systému počítače, zjistila to sama. Z toho tedy vyplývá, že i pokud by docházelo k situacím, že byl nekvalitní počítačový program, chybné výstupy bylo možno hned zjistit a odstranit a nemuselo tedy docházet k tomu, aby nedostatečnou práci odváděnou žalobcem museli napravovat jiní pracovníci. Tato svědkyně současně uvedla, že její pracovní spektrum bylo širší nežli žalobce, neboť měla na starosti 5 až 6 středisek. K nekvalitní práci žalobce se vyjadřoval i slyšený svědek Ing. P [redacted] N [redacted] (vedoucí ekonomicko-administrativního úseku), který vypověděl, že i jemu bylo známo, že nadřízení žalobce nebyli vždy s jeho prací spokojeni a tato nespokojenost vyústila v podání výpovědi z pracovního poměru. Stejně tak Ing. P [redacted] K [redacted] uvedl, že žalobce pracoval podprůměrně, osobně s ním několikrát jeho pracovní výsledky probíral, zpočátku ho upozorňoval na nepříznivé pracovní výsledky ústně, později došlo k písemným výtkám. Dále tento svědek uvedl, že žalobce si před podepsáním pracovní smlouvy prohlédl pracoviště, zjistil místo, kde bude sedět, neměl žádné připomínky. Před nástupem i po nástupu do zaměstnání byl tímto svědkem informován o náplni práce. Pokud se jedná o námitky žalobce, že obdržel návrh pracovní smlouvy s funkčním zařazením přípravař výroby a bylo mu řečeno, že tato činnost mj. zahrnuje řadu pracovních povinností, tj. i plánování výroby, tedy se domníval, že bude zpracovávat technologické postupy pro celou obrobnu, je nutno vycházet ze skutečnosti, že pracovní pozice žalobce byla přípravař výroby a náplní jeho práce bylo např. zajišťování materiálu, zajištění a realizace zakázky, tj. zjištění zda např. žalovaná společnost je schopna vyrobit zakázku vlastními silami či část zakázky vyžádat od jiného subdodavatele - viz výpověď Ing. P [redacted] N [redacted]. Povinností žalobce proto bylo akceptovat tuto pracovní náplň. Za situace, kdy pozice na kterou byl žalobce zařazen nenaplňovala jeho představy a tento nebyl ochoten plnit své pracovní povinnosti v souladu s pracovní náplní, kterou pozice přípravař výroby obsahuje, bylo na místě, aby sám žalobce pracovní poměr ukončil. Za účelovou obranu pak odvolací soud považuje výpověď žalobce, v níž uváděl, že měl o softwaru používaném žalovanou společností určitou představu, proto musel vyčkávat, až bude zpracována počítačová podpora a dále tvrzení, že ve firmě „pravá ruka nevěděla co dělá levá“, ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že to byl právě žalobce, který neplnil své pracovní povinnosti a jeho pochybení pak musel napravovat mistr výroby V [redacted] K [redacted], který byl schopen nedostatky v práci žalobce vyřešit tak, aby byla zajištěna plynulost výroby.

11. Upozornění na porušení povinností ze dne 7. 3. 2017 odvolací soud považuje za zcela určité, když je zde odkaz na e-mailovou komunikaci s panem K [redacted] ze dne 7. 3. 2017 a v upozornění ze dne

10. 3. 2017 pak odkaz na e-mailovou komunikaci s panem K [REDACTED] ze dne 7. 3. 2017 a s panem K [REDACTED] 8. 3. 2017 (chybné zadávání a vyplňování potřebných údajů či jejich úplné opomíjení, vypracování chybných pracovních postupů, neplnění svých povinností- zjištění, zda byl dodán obráběcí materiál, nezaložení skladového místa, neobjednání požadovaného materiálu). Sám žalobce v e-mailu z 7. 3. 2017 uvádí, že není schopen sdělit, zda poslal požadavek k objednání materiálu. Ve spojení s touto e-mailovou komunikací lze tedy jednoznačně dospět k závěru, jaké konkrétní chyby byly žalobci ze strany zaměstnavatele vytýkány.
12. Z organigramu společnosti [REDACTED], s. r. o., pak vyplývá, že Ing. K [REDACTED] i pan K [REDACTED] byli nadřízeni žalobce a byli tedy oprávněni žalobci vytýkat jeho pochybení.
13. S ohledem na shora sdělené odvolací soud dospěl k závěru, že výpověď z pracovního poměru byla žalobci žalovanou dána platně, a proto byla žalovaná oprávněna dle § 41 odst. 2 písm. a) zákoníku práce převést žalobce na jinou práci. Na rozdíl od soudu prvního stupně má pak odvolací soud za to, že skutky, jež mu jsou vytýkány, nejsou totožné, jedná se o samostatné skutky, byť pochybení, kterých se žalobce dopouštěl opakovaně, byla shodná.
14. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadené rozhodnutí ve výroku I. změnil tak, že žaloba na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru daná žalovanou žalobci ze dne 24. 3. 2017 se zamítá (§ 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř.).
15. Za situace, kdy odvolací soud považuje za platnou výpověď z pracovního poměru, měl zaměstnavatel právo žalobce převést na jinou práci (viz výše) a za situace, kdy žalobce odmítl práci přidělovanou žalovanou vykonávat lze považovat i okamžité zrušení pracovního poměru za platné. Z výpovědi samotného žalobce, kterou učinil před soudem prvního stupně i soudem odvolacím, stejně tak i z listinných důkazů (pokyny k vykonání práce ze dne 3. 4. až 13. 4. 2017) vyplývá, že žalobce odmítl přidělenou práci vykonávat, přestože byl k této práci zaškolen, což vyplynulo z výsledku M [REDACTED] J [REDACTED]. Odvolací soud je toho názoru, že nelze klást k tíži žalované společnosti, že žalobci přidělila právě tuto práci (skartace dokumentace), když v jiné pracovní pozici, kdy na výsledcích jeho práce záležela kvalita a plynulost výroby, se žalobce neosvědčil.
16. Z tohoto důvodu odvolací soud potvrdil výrok II., jímž byla žaloba zamítnuta v části, v níž se žalobce domáhal určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru učiněné žalovanou vůči žalobci ze dne 13. 4. 2017 a současně i výrok III., jímž byla zamítnuta žaloba v části, v níž se žalobce domáhal náhrady mzdy (§ 219 o. s. ř.).
17. Vzhledem k tomu, že měla žalovaná společnost plný úspěch ve věci, byla jí přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů, spočívající v nákladech na právní zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen vyhláška). O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Náklady na právní zastoupení před soudem prvního stupně spočívají v 8 úkonech právní služby po 2 500 Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky, 8 režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky, náhradě za promeškaný čas (8 x půlhodina po 100 Kč) dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky, to vše včetně 21 % DPH. Dále náklady řízení spočívají v cestovní náhradě, tj. jízdné na trase Domažlice – Plzeň a zpět (celkem 4 cesty), a to základní náhrada za používání silničního vozidla ve výši 1 760 Kč včetně 21 % DPH a dále náhrada za spotřebované pohonné hmoty ve výši 603,15 Kč (bez DPH), DPH ze všech shora uvedených částek činí celkem částku 5 241,60 Kč. Náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně činí tedy celkem 30 804,75 Kč.
18. O náhradě nákladů řízení před soudem odvolacím pak bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a za situace, kdy měla žalovaná plný úspěch i v odvolacím řízení, byla jí přiznána plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Tyto spočívají též v nákladech na právní zastoupení, a to v 4 úkonech právní služby dle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky, 4 režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky, náhradě za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 vyhlášky (4 x půlhodina po 100 Kč), to vše včetně 21 % DPH. Dále jí přísluší náhrada

nákladů řízení spočívající v cestovní náhradě na trase Domažlice – Plzeň a zpět (2 cesty), základní náhrada za používání silničního vozidla ve výši 880 Kč včetně 21 % DPH, výše náhrady za spotřebované pohonné hmoty celkem 402,60 Kč bez DPH, DPH ze všech shora uvedených částek činí celkem 2 620,80 Kč. Náhrada nákladů odvolacího řízení tedy činí celkem 15 503,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 7. listopadu 2018

JUDr. Alena Kryslová v. r.
předsedkyně senátu